

Hồi thứ hai mươi hai

Giữa Tình Hà Hận

Bóng tà dương dần ngả về Tây, ráng chiều liếm điểm từng vệt mây ngũ sắc lơ lửng khắp nền trời.

Gió thu từng đợt phe phẩy làm giảm đi phần nào khí hè oi bức.

Tiếng nhạc lạ lùng êm ái kia đã lôi Hoa Sĩ Kiệt từ trong hôn mê trở về thực tại.

Một ý niệm hải hùng lướt nhanh qua trí não, chẳng phải chàng đã bị rấn chấn trọng thương và rơi xuống hồ rồi ư? Vì sao chàng lại nằm ngủ nơi đây?

Chàng vội chỗi mình ngồi dậy, nhưng chàng phát giác ngay tứ chi mình đã bị ai trói chặt.

Nhìn vào những sợi dây da trói chần chịt khắp người, chàng không khỏi bật cười thâm khinh thị...

Với công lực chàng hiện tại, những sợi dây da đấy có thể giữ nổi được chàng không?

Chàng lập tức vận công, gồng cứng tứ chi định chấn đứt những vòng dây đang trói thắt, nhưng...

Sự việc ngoài ý liệu của chàng, những làn dây không những chẳng đứt mà chàng còn phát hiện được công lực của mình đã hoàn toàn tiêu mất!

Chàng không sao dần được một tiếng thở dài chán nản và đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chàng bỗng giật bắn mình thất sắc, trông ánh mắt lộ đầy vẻ hải hùng.

Vì chàng hiện đang nằm trên một chiếc giường gấm lông lầy, từ chiếc màn buông thông, chiếc mền đắp ngang người cho đến vách tường quanh phòng toàn một màu hồng nhạt dịu dàng thơ mộng.

Nhưng eo ôi đáng khiếp thay, trên bờ tường hồng nhạt khắp bốn hướng phòng, lúc nhúc những con rắn to bằng miện bát.

Và tất cả bầy động vật gồm ghêếc ấy, con nào cũng giương mắt, cất cổ, lo le chiếc lưỡi đỏ hồng, chồn vờn vào phía chàng thể như muốn phóng đến bất cứ lúc nào.

Chàng băn khoăn thâm nghĩ:

- Trong một căn khuê phòng lông lầy thế này, lại để cho giống vật dơ dáy ấy bò cùng, thật chẳng tương xứng chút nào.

Hoa Sĩ Kiệt bất chợt đưa mắt nhìn qua cửa song, vừa vận bắt gặp dáng một thiếu nữ yêu kiều áo vàng thoáng nhanh qua.

Chàng kinh ngạc suýt buột miệng kêu lên, vì bóng dáng ấy trông ra rất quen, dường tượng như là Phan Quyên Quyên.

Lòng chàng bàng hoàng xúc động:

- Không lẽ là nàng thật?

Nhưng hoàn cảnh thực tại bất chàng phải phủ nhận ngay!

Nếu là nàng tất đã thả chàng ra khỏi phòng, đuổi đi bấy rần và sẽ phục hồi công lực cho chàng.

Song le bóng cô gái bên song cửa giống Phan Quyên Quyên của chàng không sai một mảy.

Chàng không dần được lòng rạo rức, buột miệng kêu lên:

- Quyên Quyên!

Cô gái nọ liền đáp lại bằng một chuỗi cười trong ấm:

- Nàng đã chết rồi, người còn gọi làm gì?

Hoa Sĩ Kiệt nghe như tiếng sấm nổ giữa đỉnh đầu, choáng váng lạng người, cơ hồ muốn ngất đi được.

Chàng buông tiếng thở dài buồn bã:

- Lời của cô nương có thật chẳng?

Thiếu nữ lại cất tiếng cười khanh khách:

- Ai gạt ngươi? Ngươi có thấy mặt trời đã ngả về Tây không? Nàng sớm đã nằm trọn trong hòng xà thân rồi còn chi!

Hoa Sĩ Kiệt nổi giận quát to:

- Lũ ngươi thật tàn nhẫn! ác độc! Ta liều cùng lũ ngươi!

Chàng vùng vẫy dữ dội định đứng lên khỏi giường, thiếu nữ bỗng tắt lịm nét cười, nhẹ than lên một tiếng và dịu dàng bảo:

- Ngươi dù có vùng vẫy cho mấy cũng vô dụng, hiện giờ công lực của ngươi hoàn toàn tiêu mất, hơn nữa vết thương bị rần cắn chưa lành, nếu chẳng nghe lời khuyên của ta, vết thương sẽ chảy máu trở lại là vô phương cứu chữa!

Cảnh tượng hãi hùng bị rần cắn té rơi xuống hồ vừa qua lại quay về trong ký ức, chàng bàng hoàng kinh ngạc trở mắt nhìn bóng lưng thiếu nữ quên thôi, miệng lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Vậy ai đã cứu ta? Không lẽ vị cô nương trước mặt đây? Nàng là ai...?

Thiếu nữ lại thở dài nhẹ nhàng:

- Đáng trách là tôi hành động chậm đi một bước, để cho công tử bị rần cắn trọng thương! Đấy, hoàn toàn do sự sơ hở của tôi...

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong càng bàng hoàng, qua khẩu khí nàng vừa thốt, chứng tỏ là chính tay nàng cứu mình, nhưng nguyên nhân nàng cứu mình? Nàng là ai?

Chàng không dần được nên nói:

- Chính cô nương đã cứu tại hạ đấy chẳng? Ân đức ấy thật dù chết cũng chẳng quên, dám hỏi phương danh là chi?

Thiếu nữ không đáp mà hỏi lại:

- Hiện giờ công tử còn nhớ đến Quyên Quyên không?

Hoa Sĩ Kiệt thở dài giọng buồn ngủ:

- Ân sâu nghĩa trọng, khó mà quên được!

Thiếu nữ cũng kín đáo thở dài:

- Chí nghĩa chí tình như thế mới là trang quân tử, nhưng tiếc là đã chậm đi một bước, hôn Phan Quyên Quyên có linh biết rõ đối tượng của mình tình nghĩa thủy chung như thế, chắc cũng ngậm cười nơi cõi dưới.

Thấy đối phương cũng tỏ vẻ xót xa cái chết của Phan Quyên Quyên, lòng chàng không khỏi xúc động run run cất lời:

- Hoa Sĩ Kiệt này nếu ngày nào còn sống, quyết sẽ báo thù cho Phan Quyên Quyên đến cùng!

Thiếu nữ trầm ngâm giây lát vụt hỏi:

- Thiếu hiệp có biết nơi đây là đâu chăng?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Tại hạ không biết nơi đây là đâu, chỉ rõ cô nương là ân nhân cứu mạng của Hoa Sĩ Kiệt này thôi!

Thiếu nữ nhếch môi cười thâm nảo:

- Thiếu hiệp biết được tôi là ân nhân, đã đủ cho tôi mãn nguyện rồi! Tôi dùng giây trói công tử lại là sợ e công tử loạn động, hại đến vết thương, chứ chẳng ác ý chi khác!

Thiếu nữ ngập ngừng giây lâu mới tiếp:

- Hiện giờ vết thương của công tử đã vô ngại, để tôi giải mở huyết đạo châu thân công tử xong, tôi sẽ cho công tử xem một vật lạ!

Dứt lời nàng liền dùng thuật “cách không điểm huyết” xĩa ngón tay trở, điểm liên tiếp về phía cơ thể chàng.

Những huyết đạo bị kèm toả, lập tức được khai thông trở lại, đồng thời sợi giây da như bị dao chặt ngang, “bùng bực” đứt thành từng đoạn rơi tuột khỏi người chàng.

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc nhủ thầm:

- Thủ pháp “cách không giải huyết” của cô gái này quả là tuyệt diệu, cho đến “Điều không đoạn vật” của nàng, cũng quả thật kinh người!

Chàng vội nhảy tót xuống giường, vận khí hành công thử, thấy trăm mạch thông thương, công lực đã phục hồi, lòng vô cùng mừng rỡ, tiến ngay đến trước mặt thiếu nữ vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!

Thiếu nữ lặng im chẳng đáp một tiếng. Hoa Sĩ Kiệt thấy lạ lùng, ngừng phát đầu lên, thấy khuôn mặt nàng được che kín sau vương lụa xanh, chỉ lộ ra đôi mắt linh động trong veo như hạt huyền châu, chìm trong ánh nước.

Hoa Sĩ Kiệt bỗng nghe lòng rung động:

- Thiếu nữ này không những có một nội lực vô song mà tình cảm cũng vô cùng phong phú bắn lộ cả ra ánh mắt.

Thiếu nữ dường như nhìn thấy những ý nghĩ trong tâm tư của Hoa Sĩ Kiệt, khẽ tránh đi nơi khác, hời hợt câu chuyện:

- Các hạ có muốn nhìn mặt Phan Quyên Quyên lần chót không?

Hoa Sĩ Kiệt vội hỏi:

- Tại hạ rất muốn thấy nàng lần cuối lắm, dù là thi hài của nàng! Xin cô nương mau chỉ cho tại hạ, hiện tại Phan Quyên Quyên ở nơi nào?

Thiếu nữ giơ bàn tay trắng muốt như ngọc khẽ vén rèm trong, tay chỉ về phía trước, đáp:

- Đại hiệp nhìn theo hướng ngón tay tôi sẽ thấy được nàng lần cuối.

Hoa Sĩ Kiệt y lời nhìn theo phương hướng của thiếu nữ bịt mặt, quả nhiên nơi xa xa, trên mặt hồ có dựng lên một chiếc đài bằng cây.

Trên đài bằng cây ấy sắp 108 cái thủ cấp người mà máu tươi còn rịn chảy. Giữa 108 thủ cấp nọ dựng một chiếc trụ, một thiếu nữ lơ đãng bị trói chặt trên trụ, máu từ thất khiếu từ đôi nhũ hoa và từ dưới âm hộ rỉ rả chảy ra không ngừng, trạng thái chết chóc vô cùng thảm thiết.

Trong ánh sáng mặt mờ của buổi chạng vạng, tuy không nhìn rõ diện mạo thiếu nữ thế nào, nhưng làn tóc, vóc người đều hao hao giống Phan Quyên Quyên.

Bốn lần nhãn tuyến vừa chạm nhau, Hoa Sĩ Kiệt thét lên một tiếng to, thân hình run lên bần bật, cơ hồ muốn ngất mê trở lại.

Hai giọt lệ nóng từ đôi mắt tràn ra như suối, chàng đã khóc! Khóc âm thầm không vang một tiếng rên, cái khóc của con người trong tuyệt cùng của đau khổ.

Thiếu nữ giọng cũng đượm buồn:

- Anh hùng lắm lúc phải lệ rơi! Thiếu hiệp khá giữ gìn sức khỏe!

Hoa Sĩ Kiệt hai tay cung chặt lại cầm thù rít giọng:

- Ta nhất định phải báo thù cho Phan Quyên Quyên!

Chàng gào thét lên như điên định lập tức phóng mình ra song cửa hành động ngay!

Thiếu nữ vội ngăn chàng lại:

- Thiếu hiệp muôn ngàn lần không nên vọng động. Cầm chắc là Bình Thiên Giáo Chủ Xà Hà Tiên Tử, đã cất đặt rất nhiều cao thủ canh phòng nơi ấy, nếu thiếu hiệp mạo hiểm xông đến, khác nào tự đứt đầu vào rọ!

Hoa Sĩ Kiệt ngẫm nghĩ cũng phải, dừng ngay bước chân, nhưng giọng vẫn đầy phẫn uất:

- Hoa Sĩ Kiệt này chưa hề biết sợ ai, tôi đang tìm lũ họ để báo thù cho Quyên Quyên, lũ họ lại kéo đến nạp mạng càng hay chứ sao?

Thiếu nữ lắc đầu mỉm cười:

- Chẳng nên làm thế! Thiếu hiệp tuy võ công tuyệt luân, nhưng đang khi thọ thương vừa mới lành, nếu như ác đấu trở lại, rất bất lợi cho thiếu hiệp!

Hoa Sĩ Kiệt nghe ra hữu lý hậm hực than dài:

- Lời cô nương rất phải, nhưng thù to chưa trả được, ăn ngủ sao yên mà còn hổ thẹn với Quyên Quyên nơi suối vàng!

Thiếu nữ lại khuyên:

- Quân tử báo thù ba năm, đại trượng phu phải biết tùy thời nhẫn nhục, thứ nhất là giữa lúc nguy nan, càng đừng rối trí xuẩn động!

Hoa Sĩ Kiệt thở dài một tiếng, đoạn ngồi phịch trở xuống!

Thiếu nữ khoan thai bước đến cạnh, từ một lỗ hổng bí mật bên tường lòi ra ba viên thuốc màu đỏ thẫm, để vào giữa lòng bàn tay, nhìn chàng tươi cười:

- Chúng ta tuy bèo mây gặp gỡ, nhưng cũng tại duyên, đại hiệp hãy uống lấy ba viên thuốc này, trong vòng ba tiếng đồng hồ, thương thế sẽ hoàn toàn bình phục!

Hoa Sĩ Kiệt cảm động đón lấy ba viên thuốc uống vào, đoạn vòng tay tạ ơn:

- Được cô nương hậu đãi, tại hạ suốt đời chẳng quên ơn trọng này, chẳng hiểu tại hạ hiện giờ ở đâu? Nằm trong khuê phòng của cô nương, có chi trở ngại chăng?

Thiếu nữ cười nhẹ:

- Thiếu hiệp cứ ở đây tịnh dưỡng đủ ba giờ đồng hồ, đợi đến nửa đêm bình phục hẳn, sẽ tìm cách trốn khỏi nơi đây!

Hoa Sĩ Kiệt vẫn không an lòng, hỏi tiếp:

- Nơi đây là đâu, nếu chẳng có chi khó khăn cho cô nương, tại hạ rất muốn biết rõ!

Thiếu nữ bỗng vội khoác tay khẽ giọng:

- Thiếu hiệp đừng lên tiếng, vạn nhất bị người phát giác, hai ta...

Hoa Sĩ Kiệt chẳng dám nói tiếp, vội leo trở lên giường xếp bằng điều tức vận công, để tự điều dưỡng thương thế.

Thiếu nữ cũng liền đóng kín các cửa sổ, gian phòng lập tức trở nên tối om, trong làn ánh sáng mờ mờ, khó mà phân biệt rõ diện mạo của đối phương, thiếu nữ miệng lẩm bẩm mấy câu chi đó, bấy rần to từ nơi vách bờ ra khi nãy từng con một chui trở vào tường mất dạng.

Cùng khi ấy, một làn hương kỳ dị, dần dần toả ngát khắp phòng.

Hoa Sĩ Kiệt ngửi phải mùi hương lạ nọ, cảm thấy sảng khoái vô cùng, bao nhiêu lo lắng, bỗng như tiêu tan đâu mất.

Thiếu nữ nhẹ nhàng di động gót sen, đến bên cạnh giường tháo giày, leo lên ngồi xếp bằng phía sau lưng Hoa Sĩ Kiệt, hai bàn tay ấn sát vào “linh đài huyết” của chàng, một luồng nhiệt lưu theo đó chậm chậm từ Linh Đài Huyết tuôn vào nội thể chàng trai.

Hoa Sĩ Kiệt vội lắng thần tĩnh tâm, điều hoà bản thân chân khí, dẫn đạo luồng nhiệt lưu nọ châu du khắp “Cửu cung Tú phủ”, qua “Thập Nhị Trùng Lâu”, đến tứ chi bải hải, bát mạch kỳ kinh...

Ước độ hai giờ đồng hồ trôi qua, thiếu nữ đã mệt đến hơi thở hổ hạo, chùng như đã kiệt sức, nhấc bàn tay xuống khỏi lưng chàng và nằm chúi xuống giường.

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy trái lại tinh thần tráng kiệt gấp trăm lần, thương thế cũng hoàn toàn lành lẽ.

Chàng rón rén bước xuống giường, đến bên song cửa nhẹ nhàng vén rèm mở hoác cửa ra...

Bên ngoài vắng trắng xanh như rửa, buông toả một ánh sáng lành lạnh màu sữa đục, khắp mặt đất đều non...

Xa xa cảnh tượng giữa hồ càng mông lung kỳ bí, như ảo như hiện, khó nhìn được rõ ràng.

Bức tranh bi thảm với thân hình loã lồ của Phan Quyên Quyên bị trói chặt trên cột, máu me đầm đìa... lại sống động hiện rõ trước mắt chàng.

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn trời buông tiếng thở dài uất hận, bất giác lẩm bẩm lấy mình:

- Quyên Quyên em, chính anh đã hại em, ta nhất định sẽ vì em mà báo thù!

Chàng muốn lập tức nhảy vọt ra song cửa, chạy bay đến giữa hồ, nhưng nghĩ lại mình không rành thủy tánh, giữa hồ lại có bao nhiêu rắn độc lui tới tuần hành, muốn vượt qua được, không phải là chuyện dễ.

Cảnh tượng khủng khiếp lúc chàng sẩy chân rơi xuống hồ, bị bảy rắn xúm đến cắn xé, lại hiện nhanh lên đầu óc...

Bao nhiêu ý chí hào hùng, bỗng chốc nguội dị hơn phân nửa, cùng khi đó, từ ngoài song, một mùi hương thơm phức kỳ lạ theo hơi gió phất vào.

Hoa Sĩ Kiệt ngửi phải mùi hương ấy, cảm thấy nội tâm dâng lên một cảm giác, một ý niệm thật kỳ lạ.

Chàng nghiêng răng, nhủ thầm:

- “Ngửi phải mùi hương quái đản kia, mừng tượng như khiến ta ý loạn tình mê, ta phải rời khỏi nơi đây lập tức...”

Chàng quay đầu nhìn lại thiếu nữ đang say ngủ trên giường, chợt bắt gặp một luồng sáng xanh biên biếc, lấp loé cạnh chiếc mền.

Hoa Sĩ Kiệt lập tức nhận ra ngay luồng ánh sáng biếc ấy do thanh Thất Độc Thân Kiếm của chàng phát ra.

Nhẹ chân bước vội trở lại bên giường, lấy xong thanh Thất Độc Thân Kiếm cầm trong tay, trong khoảnh khắc trôi qua ấy, ánh mắt chàng chạm phải thiếu nữ đang say ngủ trên giường.

Tuy nhiên nàng vẫn bao kín trong vòng lụa xanh, nhưng vóc dáng cân đối, cùng suối tóc huyền rồi xoả trên lớp gấm hồng, dù trong ánh tối mù mờ, vẫn toả ra một sức quyến rũ cực kỳ mãnh liệt.

Mùi hương lạ lùng từ ngoài cửa song từng loạt từng loạt theo gió thoảng vào. Hoa Sĩ Kiệt dần dần cảm thấy một con người rất mạnh về lý trí, chàng nhẹ lắc đầu như để

xua đuổi những ý nghĩ hắc ám đang bám chắc trong đầu, nghiêng chặt răng, định rồi đi ngay.

Đột nhiên chàng sực nhớ đến câu “thọ ân phải báo”, nên vừa đi được hai bước, chàng liền dừng hẳn lại, thâm bảo lấy mình:

- Thiếu nữ bịt mặt này đã cứu sống ta, lại còn giúp ta trị thương cho thuốc, nhưng diện mạo cùng tên họ nàng ta cũng chưa biết rõ, sau này làm sao mà báo đáp được?

Chàng lại rón rén quay trở lại giường, định nhẹ nhàng kéo vương lụa bao mặt ra, để nhìn rõ mặt mũi nàng, dù tên họ chẳng biết, cũng có thể tìm lại nàng sau này.

Tuy chàng đã kéo được vương lụa xanh che mặt của thiếu nữ xuống, nhưng vì trong phòng quá tối, không sao nhận rõ dung mạo nàng.

Qua ánh trăng dịu dịu hắt vào, chàng chỉ lơ mơ cảm thấy thiếu nữ có khuôn mặt tròn trặn rất đáng yêu, nõn nà như quả lê đang hồi mọng chín, khiến người nhìn phát thèm thuồng muốn ghé môi vào cắn mà cắn như ngấu nghiến...

Dục tình đã bùng bùng thúc động nóng ran cả cơ thể, Hoa Sĩ Kiệt nghe như hết thể dè nén nổi nhưng lý trí vẫn chưa hoàn toàn mất hẳn, chàng mím chặt môi thở phào một tiếng và đẩy vôi vương lụa trở lên mặt thiếu nữ.

Đột nhiên hai cánh tay mát lạnh mềm êm như tơ trời búi chặt lấy gáy chàng, trong cơn bất phòng, Hoa Sĩ Kiệt mất ngay thăng bằng ngã sấp lên thân mình ấm hổi của cô gái.

Thiếu nữ nhoẻn đôi môi hồng cười ngọt ngào:

- Định sau khi nhìn rõ mặt tôi là bỏ đi ngay phải không? Nhìn rõ chưa? Tôi là ai?

Hoa Sĩ Kiệt toàn thân nằm im lên mình thiếu nữ, da thịt hai người cọ sát vào nhau, dục tình càng thêm nung đốt, dù là một kẻ có lòng dạ sắt đá gặp phải trường hợp ấy, cũng vô phương khống chế, huống hồ là một kẻ tuổi trẻ chí tình như Hoa Sĩ Kiệt?

Chàng lặng thinh chẳng đáp, cảm thấy thân hình êm ấm lạ thường của thiếu nữ có muôn ngàn hấp lực vô hình, chàng nghe như mình bập bênh chới với giữa một cảm giác mê loại kỳ thú, hai tay qua sự thúc động tự nhiên của bản năng, siết chặt... siết chặt dần... vốc mình lả lướt của thiếu nữ.

Giữa lãnh vực của thiện và ác của tình yêu và dục vọng chỉ cách nhau qua tích tắc thời gian, Hoa Sĩ Kiệt vốn đang đau đớn vì mất bạn, tâm tình bi phẫn tột cùng, vốn là con người rất minh bạch trên nẻo oán ân, vì cần biết rõ gương mặt thật của thiếu nữ bịt mặt, nên hít phải một mùi hương đậm độc, khiến chàng không sao dần chế được tình dục đến phải sa chân vào một hành động thác loạn phi lễ.

Chàng có ngờ đâu rằng qua độ mây mưa kỳ thú cùng thiếu nữ kia, đã gieo lên bao mầm giống tai họa tày trời sau này!

Quả đúng với câu: Một thừa phong lưu ngàn thừa hận! Trên đường trần mệnh mang khúc khuỷu hiểm nguy, bắt đầu từ lúc ấy, tâm tư chàng mãi ray rứt mâu thuẫn giữa hai cảm tình trái ngược của Yêu đương và Hận thù!

Giữa lúc hai người còn mê chìm đắm trong biển ái nguồn ân, bỗng một giọng quát lạnh lạnh từ bên ngoài phòng vọng vào:

Tiền tì, còn chưa chịu đem tên ranh ấy nạp ra đây nữa à?

Như một tiếng sét đập mạnh lên đỉnh đầu hai người, thiếu nữ vội đẩy Hoa Sĩ Kiệt đang còn ôm cứng lấy nàng, hấp tấp giục:

Kiệt huynh chạy mau, chậm một chút là không còn mạng!

Hoa Sĩ Kiệt quơ vội lấy áo quần mặc vào, tung mình khỏi giường, vừa vặn cửa phòng bị người xô ngã đánh sầm một tiếng từ bên ngoài xông vào tẩm cô gái, ăn mặc theo lối nữ tỳ.

Bốn nàng đi đầu mặc áo đỏ, tay mỗi người cầm một cây đèn sáp to bằng cánh tay, chiếu sáng cả gian phòng như ban ngày, bốn nàng còn lại theo phò một vị nữ lang sắc phục toàn trắng, cho đến khuôn mặt cũng được che kín bằng lớp lụa trắng tinh.

Nối gót phía sau nữ lang áo trắng là ba thiếu nữ sắc phục khác nhau: đỏ, trắng và vàng.

Hoa Sĩ Kiệt vừa thoáng nhìn qua đã nhận ra ngay là Xà Hà Tiên Tử cùng nhóm ngũ phong đồ đệ của bà!

Chàng vụt giật bắn mình kinh hãi, xoay đầu nhìn lại thiếu nữ đã cùng chàng trải qua phút ái ân vừa qua chính là Tần Hương Linh - thiếu nữ áo xanh đứng đầu trong Ngũ Phụng!...

Xấu hổ và tức giận nhất thời ngổn ngang quấy động tâm tư, khiến toàn thân chàng run lên bần bật.

Xà Hà Tiên Tử ánh mắt lạnh băng như điện, quét nhanh khắp gian phòng, to tiếng hỏi:

- Tần Hương Linh! Giới luật của Xà Yêu Hồ ta, mi còn nhớ chứ?

Tần Hương Linh vội quỳ xuống, găm đầu run rẩy:

- Đệ tử còn nhớ!

Xà Hà Tiên Tử hừ một tiếng lạt, hỏi gặng:

- May là mi nhớ được mà còn thế? Cộng tất cả có mấy điều, điều thứ nhất thì sao?

Tần Hương Linh càng găm thấp đầu, tiếng nói run run:

- Có tất cả mười điều! Điều thứ nhất: khi sư, phản giáo là giết!

Xà Hà Tiên Tử cười âm trầm, hỏi tiếp:

- Còn các điều kia? Đọc tiếp xem!

Tần Hương Linh ấp úng:

- Điều thứ hai: không nghe lệnh sư phụ, tư thông với người ngoài, tham tình si ái là chết! Điều thứ ba...

Nàng vụt thở dài một tiếng, chẳng đọc tiếp mà rầu rầu cất lời:

- Sư phụ, công ân dưỡng dục hai mươi năm trời, đệ tử khắc cốt chằng hề quên, chẳng qua sư phụ đâu thể bắt Ngũ Phụng chúng con, suốt đời thủ tiết nơi Xà Yêu Hồ lạnh lẽo khủng khiếp này mãi, để trở thành gái già hay sao?

Xà Hà Tiên Tử giận dữ quát to:

- Câm miệng! Giới luật đã như thế, sư phụ không thể nương tình nữa được!

Bà lập tức quay sang thiếu nữ áo lục:

- Tạ Trinh Trinh, đem con tiện tì này dìm xuống Xà Yêu Hồ cho chết, sau đấy đem xác ả cho rắn ăn!

Hoa Sĩ Kiệt lửa giận đã tràn tim, định xông lên phát công chợt thấy Tân Hương Linh từ dưới đất đứng phất dậy, hét lên bi phẫn:

- Sư phụ như thế chẳng công bằng! Đệ tử có chết cũng chẳng nhắm mắt được!

Xà Hà Tiên Tử cười ghê rợn:

- Sao? Mi lên cứu kẻ thù, lại cùng kẻ thù trao thân gởi phận, phạm luôn hai đại tội một lúc chết chẳng đáng sao?

Tân Hương Linh đã mất đi vẻ kinh sợ lúc nãy hừ lên một tiếng, to giọng:

- Ngũ muội Phan Quyên Quyên sư phụ xử phạt thế nào? Không lẽ...

Xà Hà Tiên Tử càng như lửa cháy thêm dầu, quát to:

- Câm mồm! Phan Quyên Quyên chỉ phạm một tội tư thông cùng kẻ thù, ta đã điểm vàouyệt mạch Ngũ Âm của ả, khiến ả suốt đời tàn phế, hiện tại...

Hoa Sĩ Kiệt nghe đến đây giật bắn mình kinh ngạc, hấp tấp ngắt lời:

- Phan Quyên Quyên hiện tại thế nào?

Xà Hà Tiên Tử cười sắc lạnh:

- Nàng đã bị bốn giáo chủ huỷ đi dung mạo và điểm vàouyệt mạch Ngũ Âm, hiện đã trao cho Hồng Trần Cuồng Sanh đem đi rồi!

Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy như bị muôn ngàn nhát búa đập cùng lúc lên đầu, giận đến gan ruột như muốn nổ tung cả lên, hăm hừ thét lớn:

- Yêu phụ! Mi quả thật lang tâm!

Chàng vụt quay đầu về phía Tân Hương Linh, lạnh lùng tiếp lời:

- Cô nương chẳng phải đã nói là nàng bị treo chết giữa Xà Yêu Hồ rồi sao? Không lẽ cô nương dối tôi?

Tân Hương Liên nghẹn họng ảm ố:

- Tôi cũng chỉ rõ mấy, chẳng biết mang máng là ngũ muội không bằng lòng ưng Hồng Trần Cuồng Sanh, nên sau đó Giáo chủ...

Xà Hà Tiên Tử thình lình quát lên một tiếng ngắt ngang câu nói của nàng:

- Các người chết đã đến nơi còn hỏi lằng nhằng để làm gì?

Bà quay mắt về phía Tạ Trinh Trinh nói như ra lệnh:

- Còn chưa mau động thủ thay sư phụ giết chết chúng cho rồi!

Tạ Trinh Trinh tỏ vẻ khó xử, trù trừ giây lát mới thưa:

- Đệ tử tuân mạng!

Đoạn chậm rãi tiến đến trước mặt Tân Hương Linh.

Hoa Sĩ Kiệt nhú hần đôi mày kiếm, thanh “Thất Độc Thân Kiếm” trên tay “rẹt” lên một tiếng và xoè rộng ra, bảy luồng hào quang xanh biếc đồng thời toả chiếu khắp căn phòng, giọng chàng oang oang như sấm động:

- Yêu phụ! Hôm nay ta vì sư môn và vì Phan Quyên Quyên mà đòi lại món nợ máu tày trời kia. Lục cô nương, không ăn thua gì đến cô cả, xin cô đứng lui sang một phía là hơn!

Tạ Trinh Trinh thấy Hoa Sĩ Kiệt vừa vung tay, ngọn kiếm kì lạ đã xoè rộng ra như hình cánh quạt hiện rõ bảy mũi kiếm ngập ngời xanh biếc, không dần được khiếp hãi, bất giác tháo lui một bước.

Lại thêm những lời của Hoa Sĩ Kiệt càng khiến nàng trù trù chẳng nỡ xuất thủ.

Xà Hà Tiên Tử thấy cô đồ đệ áo lục của mình chẳng chịu ra tay, giận dữ quát to:

- Tạ Trinh Trinh, kỳ hạn trong ba chiêu, mi phải giết chết cho được gã ranh con ấy phục mệnh!

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy:

- Hiện giờ không phải là ngày xưa, yêu phụ đừng nằm mơ mà lắm, đừng nói chi Tạ cô nương trong ba chiêu vô phương làm gì được ta, mà dù cho yêu phụ mi chính mình ra tay, cũng chưa hẳn đã thủ thắng nổi.

Lời lẽ quá tự phụ của chàng đã khêu động lửa căm hờn trong lòng Tạ Trinh Trinh.

Nàng vụt cười khẩy cất lời:

- Có thể là thiếu hiệp đã luyện được thân đây tuyệt kỹ, tiện nữ chẳng ngại mạo muội, muốn lãnh giáo một vài chiêu tuyệt học của người.

Nàng khoan thai nhắc mình trở lại trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Tần Hương Linh lo lắng kêu lên:

- Nhị sư muội, xử niệm tình cùng sư môn suốt hai mươi năm dư của chúng ta, đừng nên dả thương chàng!

Hoa Sĩ Kiệt sầm mặt gay gắt:

- Ai mượn cô năn nỉ cho tôi? Tạ cô nương xin cứ thẳng thắn là hơn!

Tạ Trinh Trinh thâm kính phục sự hào hùng can đảm của chàng, dám xem cái chết như lông hồng, uy vũ không thể đè ép nổi hùng khí. Nàng khkhông khỏi trách thâm mình phận bạc không thể kết thành duyên lứa cùng chàng.

Tư tưởng như giòng thác lũ chuyển động xáo trộn giữa óc đầu, khiến Tạ Trinh Trinh nhất thời quên cả bước, đứng trơ nhìn chàng đại diện như ngày!

Xà Hà Tiên Tử càng tức rối rít lên:

- Tạ Trinh Trinh, mi cũng bị gã ranh ấy hốt hồn rồi chăng? Nếu sau một phút đồng hồ mà mi chưa chịu xuất thủ, ta sẽ biến mi thành Phan Quyên Quyên thứ hai!

Tạ Trinh Trinh nghe xong sợ đến mồ hôi toát đầm cả vạt áo sau lưng, mím môi vén cao tay áo lụa đẩy vèo về phía Hoa Sĩ Kiệt một chưởng.

Hoa Sĩ Kiệt sớm đã nhận thấy Tạ Trinh Trinh cũng có dạ yêu chàng, nhưng thảm cảnh đẫm máu trên Nga Mi Sơn, cùng tình cảm của Phan Quyên Quyên phải chịu lại hiện nhanh qua óc.

Chàng mím môi rẩy mạnh thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay xĩa mạnh ra một nhát vào thế chưởng của đối phương vừa cuốn tới.

Nhưng khi kiếm kinh vừa toả ra, chàng vội hét to:

- Kiếm của tại hạ có độc, nếu cô nương không sớm tránh, tánh mạng khó bảo toàn.

Vốn là người chí nghĩa, chí tình, sớm đã nhìn ra thái độ của Tạ Trinh Trinh, nên lòng vẫn không nỡ hại thương nàng.

Tạ Trinh Trinh nghe xong vội tháo lui năm bước, bảy đạo hào quang xanh lục lập tức xẹt thẳng vào hướng năm đại huyệt của Xà Hà Tiên Tử.

- Khẽ phát động cánh tay áo lụa, Xà Hà Tiên Tử đã hoá giải kiếm kinh của Hoa Sĩ Kiệt một cách dễ dàng.

Hoa Sĩ Kiệt thâm khiếp hãi, đôi chân tự động lùi nhanh một bước.

Xà Hà Tiên Tử nhếch môi cười khẩy:

- Ranh con, nắm được ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay, rồi mặc tình lớn lối to gan chẳng?

Bà chợt xoay mặt ra sau, ra lệnh cho hai thiếu nữ áo trắng và hồng:

- Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà, bọn người hợp nhau ra tay, đoạt lấy thanh Thất Độc Thần Kiếm cho ta!

Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà cùng đưa mắt nhìn nhau, không hẹn cùng âm thầm thở dài một tiếng.

Hai người sớm đã phải lòng Hoa Sĩ Kiệt, nhưng trái đại uy của sư phụ, bất đắc dĩ phải xê người tiến cận trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Tân Hương Linh thấy hai người cùng liên tay đối phó Hoa Sĩ Kiệt, trong lòng lo lắng muôn phần, vội hét lên:

- Tam sư muội, tứ sư muội, hai người xúm lại đối phó, thật chẳng công bằng chút nào!

Xà Hà Tiên Tử vụt buông giọng cười lạnh lạnh:

- Phản đồ, chính sinh mạng của mi cũng khó mà bảo toàn được, còn đi lo cho người, ha... ha...

Lồng trong giọng cười sắc mùi tử khí, bàn tay như ngọc chuốt đồng thời đưa ra vô nhanh vào hướng Tân Hương Linh một chưởng!

Niệm vào tình thầy trò hơn 20 năm trời dạy dỗ, Tân Hương Linh không dám xuất thủ đỡ đòn, kịp khi thấy chưởng phong kẹp theo một vầng hồng quang chói ngời bủa tới như thế núi, nàng thất sắc kinh hoàng kêu to:

- Nhật Quang Thần Chưởng! Sư phụ quả nhẫn tâm...

Hoa Sĩ Kiệt giật bắn mình khiếp hãi, trong khoảnh khắc nguy nan, chỉ biết cứu người là việc trọng, quên sự sống bản thân, phóng mình ra trước xót gọn lấy thân hình Tần Hương Linh.

Vừa định quật chưởng đối kích, đồng thời mượn ngay phản kinh của đối thủ để vọt lui tránh đòn, nhưng cục diện xảy ra đã nhanh hơn ý định...

Hoa Sĩ Kiệt chỉ kịp thấy một ánh hồng loé lên rực rỡ trước mắt, người chàng đã hứng trọn thế chưởng bay tạt sang một phía tông mạnh vào tường đánh huỳnh một tiếng và dội ngược trở lại có hơn 5 thước ngoài, té lịm trên đất.

Tuy thế, tay chàng vẫn ôm cứng thân hình Tần Hương Linh, nhờ đấy mà người nàng không một chút thương tích.

Nàng vội nhoài ra khỏi vòng tay chàng, lom côm chồi dậy, nhìn lại Hoa Sĩ Kiệt thất khiếu trào máu tươi, hơi thở đã chẳng còn.

Tần Hương Linh cảm thấy như vừa bị búa to đập mạnh đỉnh đầu, trước mắt tối sầm, ngất nhào mê man tại chỗ.

Vietkiem.com